

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ.

carrer del Arch del Teatro,
entre ls núm. 21 y 23.

PUNTS DE SUSCRIPCIÓ.

LLIBRERIA ESPANYOLA

DE

J. LOPEZ, EDITOR.

Carrer Ample, 26, y Rambla del Mitj, 20

BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ.

BARCELONA.

Al mes. 4 rals.

FORA DE BARCELONA

Trimestre. 12 rals.

SURTIRÀ UN COP CADA SEMANA.

(Si Déu vol.)

LA SUSCRIPCIÓ COMENSA SEMPRE

lo 1.er de cada mes.

UN TROS DE PAPER.

Advertencia.

Recordem als nostres suscriptors de fora de Barcelona que encara no han saldat la factura, que fassin lo favor de enviar lo seu import en sellos, puig ixó de tenir lo periódich de franch podria cremar á los demés suscriptors y com los hi estém molt agredits, no voldriam disgustarlos per cap estil. Con que ja ho saben. Direcció y Administració: *Un tros de paper*, impremta de D. Lluís Tasso.

TRADICIONS DE CORPUS.

Qui no ha vist lo trají de la Sra. Mónica lo dia del dijous de Corpus, no pot concebir propiament lo que es una muller atrafegada. Be sap ella lo que es matar tossino, assistí en lo dur tránsit del part á la sua filla, fer bogada de tres semmanas, y altres cosas que ab just titol preocupan á una dona de casa sua; pero, amichs meus, fer de ajuda de cámara á lo senyor Badó lo dia del Corpus, vamos, ni ha per algo mes de una dona, inclusa la Sra. Mónica, que val per varias.

Lo Senyor Badó, que desde sos primers abrils te per costum accompanyar tots los anys la bandera de 'ls hortolans, dona á lo acte, sensill á primera vista, tota la importància que ell se requereix.

Vuit dias antes ja no pensa ab altre cosa, y la professó es objecte de tots los càlculs y ambicions de la honrada família. ¿Volen veurer á lo senyor Badó trist y mal humorat? Bastarà que caiguin gotas alguns dias ántes de Còrpus. Llavors pasa horas enteras en lo terrat, mirant las nuboladas y consultant calendaris: á cada raig de sol se li omplà lo cor de esperansa; á cada llevantada se torna groch y 's

posa frenètic, com si rebés la noticia de la quiebra de un corresponsal.

La nit de l dimecres á lo dijous es la nit de Waterloo per nostre bon home: cada carro de verdura li sembla un tro, y cent vegadas li dona un susto la veu del sereno, puig de continuo somia ad lo terrible: *nublado...*

¡Desgraciad de lo senyor Badó, si l' amo de la casa, que viu al primer pis, ha tingut la terrible ocurrencia de deixar obert lo surtidó del pati!... Aquell remó fatidich que persibeix entre sons, li fa lo efecte de un esperit maligne que se hage proposat aigualir la festa de aquell honrat hortolá, per qui encare las Pascuas de Nadal imposan lo deber de regalar ápits y rabas á los seus parroquians.

L' auba posa sí á la mortal angúnia de lo Senyor Badó. Lo dia es clar, seré, esplendent, tan bon dia com puga desitjar lo home mes professoré. Tothom se lleva depresa, la familia en corporació se'n va á oir misa primera, per no tenir que destorbarse luego, y de retorn se compran alguns comestibles de los que s' guisan ab poch temps, pues la senyora Mónica tindrà altres feinas á fer, mes interessants que escumar l' olla y vuidar los carbassons per fer relleno.

De tornada á casa la bona muller ecsamina la camisa de tela, la ensenya á lo senyor Badó, que no troba lo coll prou enmidonat, y mentres remedia aqueixa falta, nostre héroe va en busca de la cals y lo guant yell ab que s' frega la llumanera, y li limpia que li limpia lo relletje y la cadena de plata. Tot seguit las emprén ab las sabatas, que gracies á un poch de sutja ab vinagre, un xich de escupina y varias alienadas que espallarian de pit á un toro, prenen un cert color de ala de mosca, casi be lluent. Acabat se les emproba, y encara que per lo resecadas no consegueix ficarlas per de promte, se convens de que arribada la hora, ho consegueirà en menos de un quart y mitx.

Ja ha repasat lo bentall de palma ab penjarellas de coló

fluix, y mentres la senyora Mónica frega ab aiguardent la grasa de lo gech, lo seu marit enseixa lo pas, servintse de un manach d' escombra, que per de prompte fa de acha.

Falta encara comprar aquet apéndice y fer la barba de lo senyor Badó. Surt de casa, se dirigeix á la confiteria del cantó, escull, repassa y sospeixa un acha, lo mateix que podria escullir, repassar y sospejar lo gall; concerta lo que ne abonarán de lo refús, consulta la manera de degolar menos cera; y ab molt misteri compra tres onzas de caramellos, ab los cuales pensa fer una francesilla á la Sra. Mónica y á la familia de la casa ahont está convidada per veurer passar la professó. En la barberia se impacienta per lo temps que li fan perdre; y quant consegueix que li arribi el torn, diu á cada moment al qui l' afaita:

—Vegi de ferho be, que tinch de anar á la professó; no hi planyi bola, que tinch de anar á la professó; cuidado ab los tall, que tinch de anar á la professó...

De aqueixa manera consegueix popularizar de avans la sua presencia *en tan solemne como religioso acto*.

Torna á casa, diu á la dona que 'l pentini, y... *aquí te quiero ver escopela*.

Lo cap del senyor Badó es un camp de blat segat de poch: lo bon home sua de angúnia; la dona sua de fatiga; lo xicot sua de pensar que á ell li pot succeir altre tant si sa mare se empunya en posarlo decent...

A la fi, los tres se donan per vensuts: lo cap del senyor Badó perteneix á la rassa de 'ls indomables. Te en lo punt mes alt cert plomellet, que demana la paraula y pica de peus contra tots los escarpidós de la historia.

Ans de dinar va á la casa del gremi, ecsamina la bandera, pregunta á lo andadór si se te noticia de que lo curs hagi sofert alguna alteració, s' informa de si lo gobernador presidirà lo Ajuntament, de cuants patjes portará lo senyor bisbe, de las pessas que te ensajadas la música de

lo Saldoni; en una paraula, de tot cuant pot fer mes lluida la ceremonia. A tres cuarts de dotse se'n va cap à dinar, estranyant molt que encara no lloguin banchs y cadiras, y quant troba los gegants los saluda sonrient, com volgunt dir:

—Companys, jo també y vas à la professó de eixa tarda. *Senors tal pèra qual...*

A taula enrhabona molt y menja poch, repetint per centésima vegada durant vuit dies, que los capítols catedral y municipal han manifestat un gran empenyo en que per cap estil deixés de assistir à la professó lo gremi de 'ls hortolans. Terminat lo dinar mira al cel, se convens de que fa bon dia, y comensa à mudarse de cap à peus.

¡Fills meus y quina cosa mes acabada!...

Ell las sabatas ab cordons, ell los pintalons de cúbica negra ab debantal y botons de baña, ell armilla curta ab llistas vermelles y de color de taronja, ell lo jech ab lo coll bombat y mánigas ab xarreteras, ell un mocadó ab puntas, que avans fou mantelliina de la dona y bolqué del xicot gran.

Ja vestit lo senyor Badó, empunya ab una ma la acha, ab l' altre lo ventall, y ab cinquè cuarts de anticipació arriba à la casa gremial. No hi ha encara cap altre de los acompanyants, y comensa à renegar de los hortolans del dia, que ab tot son informals y per totas las cosas tenen prou temps. Ab un quart que se está sol, atribueix à la falta de puntualitat de los seus companys totas las desgracias que han vingut y poden venir sobre Espanya; hasta que per si se posa en marxa la comitiva completa, composta de set persones y set ventalls.

Arribats à las escaldes de la Seu, dona las últimas instruccions à lo portant de la bandera, y aguarda à que lo mestre de ceremonias comensi lo arreglo de la professó, qual ordre sab de memòria.

A la fi arrenca la marcha gegants y trampas, y lo senyor Badó sent cridá la bandera dels hortolans!

Llavors romp lo pas ab la gravedat ab que entraria en palacio, si la reina lo cridés per formar ministeri.

Durant lo curs se atribueix totas las miradas, y si pel cas ou pronunciar lo seu nom (amiguet de Deu!) ja'm rich jo de O'Donnell tornant de Africa...

Sens embarg, ell no desvia lo pas ni la mirada: presindeix de lo seu triunfo, y camina quatre horas enterament consagrat à la major gloria del Santíssim Sagrament y del gremi de 'ls hortolans.

En arrivant à cert punt del curs, adivina la procsimitat de la sua familia.

—¡Ara ve'l pare! ¡Ara ve lo de casa!...

Aqueixas esclamacions lo desideixan: fica ma à la butxaca; de una grapada trau las tres ondas de caramelos, y sens dir *fuego!* los rebat sobre amichs y parents, ab perill de saltarlos un ull.

¡Quin triunfo per la familia de lo senyor Badó!

Aquet rasgo es lo únic que 's permet nostre héroe: en va molts xicots li han demanat caramelos durant lo camí: nostre home no ha vingut al mon per enfigasàr la cara y mans de la prole agena.

De regrés à casa, la Sra. Mònica no's cansa de ponderar lo be que ha estat la professó, y son marit hi fa coro, anyant:

—Pero diguin lo que vullgan: no hi ha res mes serio que las banderas de los gremis.

Aquella nit lo senyor Badó dorm molt pla: està tranquil en la sua conciencia. Vint generacions de hortolans han contemplat satisfetes aquell rebrot de las suas glories.

Apesar de tot, un cop inesperat aguarda à nostre bon home.

Los diaris de Barcelona, aqueixos paperots que se titulan independents; aqueixos gacetillers que tot ho vehuen y ab tot se sican; al dar compte de la professó de *Corpus*, ni tampoc consagran mitja planota à conmemorar la asistencia de la bandera de 'ls hortolans...

Y luego dirán que los diaris son el *órgano de la opinion pública...*

¡Meli! son ells. Ab prou feinas el Tros de Paper.

—No es veritat, senyor Badó?...

LA ORFANETA DE MENARGUES.

LOS RECORTS DE LA INFANTESA.

BALADA.

Jo'n tenia una mareta testimona del meu cor!
que ó be'm daba una munyeca
per aconsolar mon plor;
ó ab cullereta de plata
cullereta mas dols.
¡Los recorts de la infantesa
ne son molt dolsos recorts!

Mes gran ja, una maynadera
à qui *teta* deya jo,
si ab un sabret de pasta
no aconsolaba mon plor,
una pipa de carmel-lo
comprava y la dava al noy.
¡Los recorts de la infantesa
ne son molt dolsos recorts!

La sirventa, que tenia
per nubi un tambor major,
me duya à cal adroguer
à comprar los macarrons,
y al fadri feya dar sempre
algun confitell pe'l noy.
¡Los recorts de la infantesa
ne son molt dolsos recorts!

Tinguí una avia!... ¡Ay pobre avia!
la *baba* li diguí jo:
cada any pe 'ls Reys me posava
la sabateta al balcó
y per Pasqua'm dava mona,
pujanlla cada any d'un ou.
¡Los recorts de la infantesa
ne son molt dolsos recorts!

Sempre que venia'l avi
duya confitells pe'l noy;
me doná cada any la palma
fins que ja sigui grandot,
y encara jo entrar no'l veyá,
ja deya: —*babo un bobó.*—
¡Los recorts de la infantesa
ne son molt dolsos recorts!

May per casa la sucrera
estava segura en lloc;
llegia sols *cargolillos*,
ho lleminajaba tot
y llepaba los papers
ahont hi hagués estat dols.
¡Los recorts de la infantesa
ne son molt dolsos recorts!

Si m'hagüesse vist lo dia,
dia de la Concepció,
ab la paperina al cap
de las neulas, y tot jo
enllafarnat de la goma
de lo sucre de lo dols!...
¡Los recorts de la infantesa
ne son molt dolsos recorts!

Ara ja'l dols no m' agrada,
ara no m' agrada'l dols.
¡Fins mos somnis son amarchs
perque pensó ara en lo mon!
Per ço dich, sabent lo dolsos
que eran quant pensava en dols:
¡Los recorts de la infantesa
ne son molt dolsos recorts!

SIMON OLLE.

LO AMERICANO.

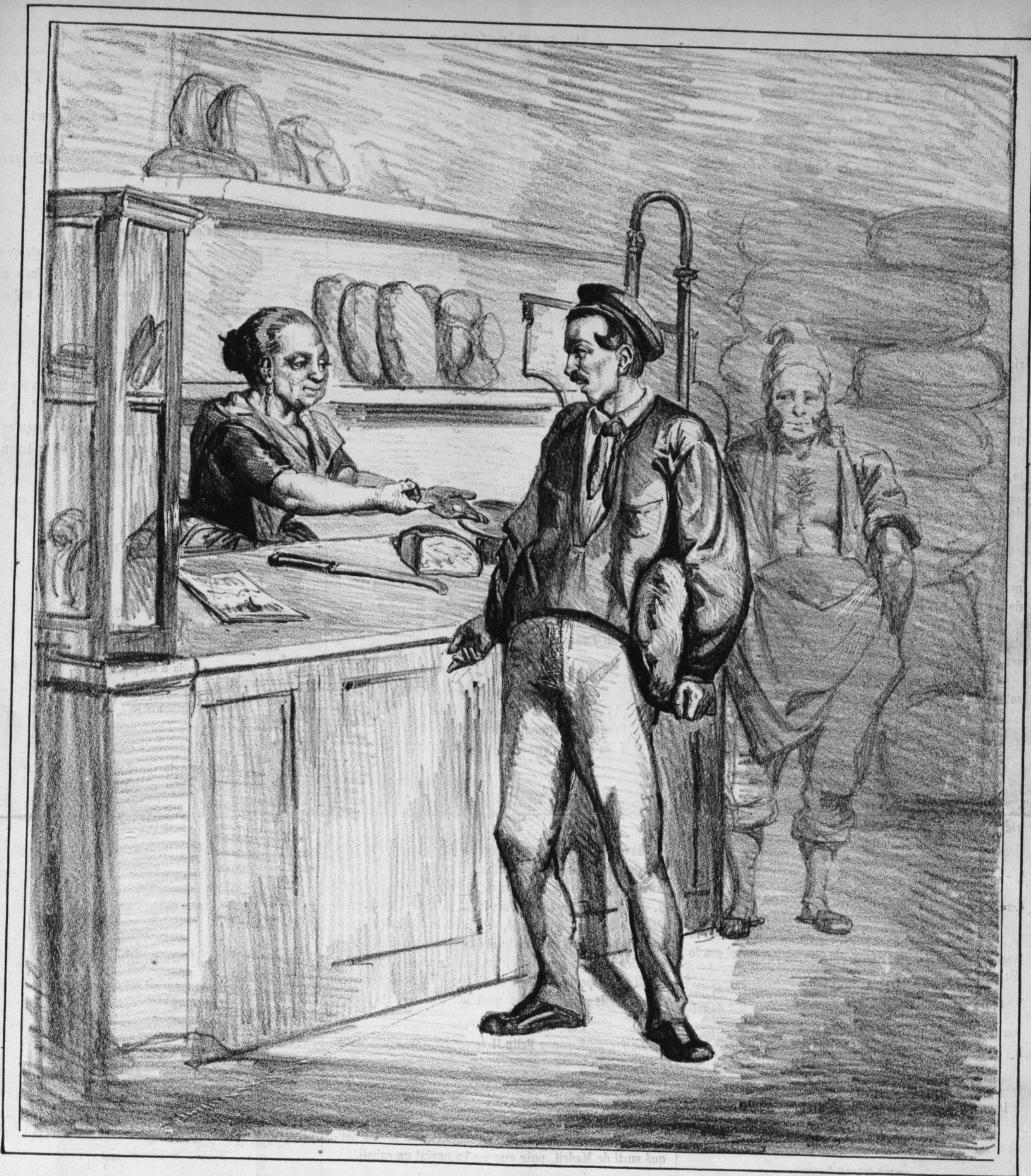
La marxa civilisadora dels sitges ha borrat ab la goma del olvit una infinitat de tipos que ja han passat à ser altres tants quadros de la galeria històrica, que eran conseqüència natural de costums y preocupacions que ara ab prou feina podem comprendre, y sobre las quals la reina del mon, la opinió pública, ha donat ja lo seu fallo. En canvi la nostra època ha creat nous tipos ab los que ns topem tots los dias, que son tan dignes de estudi com podian ser los antichs, y que si no 'ns fan tant efecte es per lo molt familiarisats que ab ells estém. Si fos possible fer ressucitar un difunt del sitgle passat, trovaria tan ridicol à lo oficial de perruquer de avuy, pretencions y entrometido, portant cabellera excessivament abultada y ab la clenxa al mit, sempre despentinat y sempre passantse la pinta, cupido de criadas y jugador de dominó; com nosaltres trovariam original à lo barber del seu temps, xarraire, curandero y guerrista.

Lo americano es un dels tipos de la nostre societat que sempre hem considerat digne de estudi. Tots sabem qui es lo americano, tots sabem à quins subjectes se aplica aquest nom. Lo americano es lo espanyol, y quasi podem dir lo català, que ha sortit de la Península y despues de haber passat alguns anys en la Habana ha tornat à la seva terra ab una fortuna considerable. Aquells que allí no han tingut sort y han tornat malats y sense diners no son americanos; aquells son uns ximples carregats de il-lusions y uns homens que may serán res. Establerta aquesta diferència, escaaminém l' origen de lo americano.

Lo americano es fill de la costa y de pares pobres. Després de sortir de lo estudi del seu poble en lo que va apenadr à llegir mal y à escriurer pitjor, va entrar de mosso en un café y allí va completar la seva educació servint copas y marcant *trenta uns* al billar hasta la edat de setze anys. Lo seu oncle, home de bé y de una regular posició, tement que lo seu nebot allí sempre seria un murri, li dona cartas per los seus amichs de la Habana, li paga 'l viatge, li fa fiansa per la quinta y lo recomana à lo patró del barco.

Al principi de la seva estada en la Habana escriu cada quinze dias à la seba familia. Despues cada mes, mes tard cada mitx any, y per últim ja no escriu. Allavors es quant comensa à fer fortuna: ha lograt reunir aquells primers dos mil duros que dihuén que tant costan de reunir y de allavors endavant tot li sembla fácil. Al cap de trenta anys de trevallar molt, de no deixar res per vert y de tocar tots los pitos ha lograt reunir una fortuna, y allavors se recorda de la seba familia y de la seba patria. Realisa lo seu capital, pren lletras sobre Londres y se embarca cap à Espanya. Quant arriva, lo seu poble està conmogut per espay de vuit dias. Com saben que ha vingut ab molts diners, tots los del poble se apresuran à visitarlo y fins la societat coral li fa serenata. Ell està molt content, té lo amor propi satisfet y per provar lo seu agrahiment fa fer una font per la vila y à cada un dels seus amichs los hi regala un caixó de puros y un barret de *jipijapa*. Com l'home de tot se cansa, al cap de sis mesos ja està fastigiat de la consideració pública y trova molt tonta la vida de poble; hasta lo embalat nou, que es un embalat de primer ordre no'l fa felís. Allavors se resol à venir à viure à Barcelona: fa una renda de mitj duro cada dia à la seba familia, paga la carrera de pilot à un seu germà, fa colocar una corona de *siempre-vivas* en lo ninxo del seu oncle, y content y satisfet de si mateix se'n va à la capital de Catalunya.

Tots coneixen à n' aquest senyor, y molts de nosaltres lo saludém: quant va anarsen à la Habana, era conegut en lo seu poble per lo Pep de cal Tano; ara se diu D. José Vinyals. Es un senyor de uns cinquanta anys, encara que n' representa sis mes, perque lo clima de la Habana disipa molt la naturaleza. Es home de estatura regular, mes abiat gras que magre, nas y llabis grossos, cara de color de café ab llet, ulls espresius y patillas curties. Va vestit ab molt esmero, totas las prendas son de roba estraniera, porta mitja dotzena de anells als dits, una cadena de rellotje molt llarga y grossa de la que penjan una infinitat

Lit Labette.

— ¡ Mesbre ! aquesta pesseta es falsa .

— ¿ Que voleu que os digui ? tota la setmana que la estich fregant ab polvos de mirall y no ha pogut quedar mes bé .

de joguines de or y pedras finas, y per últim, gasta camisa de batista ab una grossa agulla de diamants en lo pit. Com las mans son la cosa que mes senyalan la ocupació que ha tingut lo seu duenyo, generalment las amaga dins de guants morats ó de color de argila. Es parroquia del cafè de las set portes y está soscrit al *Lloid*.

En lo seu tracte generalment es amable y reservat; es molt amich de parlar en castellà, encara que ho fa bastant malament, y per un regular juga molt bé al solo y á la manilla.

Si encara li dura lo desitj de guanyar diners, ne fa emplegar á lo seu corredor per sota má al 18 per 100 ab garantía de *obligacions*, juga á la bolsa ab molta cautela

y per últim se fa nombrar director de alguna societat de crèdit. Si ja està satisfet ab lo que té, adquireix paper de l' Estat, compra una casa per viurer en lo carrer de la Mercé y s' en fa dos mes de novas en lo *ensanche*.

Lo americano té en lo seu interior dos sentiments que sempre estan contraposats. Per una part com veu que es rich, té desitj de donarse llustre y fer lo *senyor*, y per altre part se mira molt un duro avans de gastarlo perque se recorda de lo molt que ha tingut de treballar per guanyarlo: Per un costat veureu que té una carretela y un parell de eugas que no las té millor cap marqués, pero si li seguiu los passos veureu que ell mateix se'n va á la Riba á comprar lo blat de moro y las garrofas, que sab regatei-

jar com lo primer gitano, y fins especula ab lo fems de la quadra. També veureu que lo seu pis està amoblat ab luxo, pero la silleria està cuberta ab fundas, y las alfombras tenen á sobre una tira de cutó retort de dos pams de ample per la qual sempre camina per no gastar la catifa.

Acabaré donant una senyal per coneixer lo pis en que viu lo americano: detràs dels vidres hi han trasparentes pintats ab colors molt vius, y en la part de fora del balcó una gavia ab un lloro.

SISTACHS.

LO BORT DESGRACIAT,

ó sia

DE LAS CULPAS DELS PARES LOS FILLS NE VAN JEPERUTS,

NOVELA DE COSTUMS

PER D. RICARDO DE GUZMAN.

Eran tres quarts de vuit.
 Queyan quatre gotas.
 Feya un fret de alló mes.
 Hi havia una miseria espantosa.
 Se parlava del cop.
 Entre mitx de tot aixó se sent lo grinyol de una coriola.
 Ja son las vuit.
 Al cap de un quart se veu pujar majestuosament una galleda, que sortint de lo entressuelo, se detura en lo quint pis.
 No estranyin que la casa tinga cinc pisos y entresuelo, puig que es propietat de un reidor.
 Una ma blanca, petiteta y grassoneta, va apoderarse de un paperet que hi havia en la galleda.
 Ja està seré.
 Ja sá lluna.
 Ja hi ha prou claror per poder lleigir lo paperet sense necessitat de encendrer llum, y de consegüent que ningú de la casa n' hagui esment.
 Una vegada la carta en son poder esqueixa precipitadament lo sobre, plena d' impaciencia, com presentint lo seu contingut.
 Un nuvol que passa per devant de la lluna li priva de satisfer la seva curiositat.
 Despues d' aqueix nuvol ne passa un altre.
 Despues un altre.
 Y un altre.
 Y un altre.
 Y un altre.
 Al passar lo primer nuvol, se convertí en desitg la curiositat.
 En impaciencia lo desitg al passar lo segon.
 La impaciencia se torná frenesi al passar lo tercer.
 Aqueix en deliri al passar lo quart.
 Y finalment, en desesperació al passar lo quint.
 Aquest era un nuvol gros que no se acababa mai.
 Solament servia de calmant á la desesperació de la nostra heroina, la esperansa de que aquest nuvol era lo últim.
 Ja acava de passar lo nuvol.
 Aixó qualsevol ho podia veurer sense nescicitat de mirar lo cel. Estava pintat en los ulls de la minyona.
 Lo nuvol ja ha passat enterament.
 Apesar de aixó no hi ha claror.
 Sembla que la lluna no ha volgut ser cómplice de lo crimen que se anava á cometre.

(Se continuarà.)

FÁBULAS.

Una central de aquellas del Padró
 Va fer caure á un senyó,
 Y deya ab energía don Pascual:
 —La centralisació [que n' fá de mal!]

A un corrector de probas
 Li va fer un escritor las galtas novas
 Y [que] dirian perqué?
 Per corregirli una hatcha, ¡en bona fé!
 ¡Ay que n' es avuy dia de exposat
 Alló de corregir al que va errat.

BONAVENTURA GATELL.

CANTARELLAS.

I.

Ton amor es com bandera
 Cap allá ahont va l' vent s' en va:
 Lo meu es com pom de escala
 ¡Per n'ársen l' han de robar!

II.

Sempre m' vens, ma dolsa aymia,
 Que si t' vull que si no t' vull,
 Que per quant penso casarme....
 ¡Caramba! Cuidat de tú.

III.

Ja se que ton pare t' punxa;
 Ja se que demati y tarde
 Te diu que m' donguis la cossa...
 ¡T' en guardarás de tocarme!

IV.

Deixaix dir nena, á ton pare
 Que si tu m' estimas be
 Viurem com lo peix á l' aigua
 Tu fent cotillas, jo... res.

V.

¡A mí m' dius que so variable,
 A mí m' dius que so inconstant
 Y encara dech aquell bano
 Que t' vaig comprar fá cinq anys.

VI.

Adeu, adeu vida meva
 ¡Ay! m' en tinch de anar per forsa!
 Perque hi estrenat botinas
 Y m' sembla que s' en-nubola.

PAU.

Havem tingut lo gust de llegir la obra que ab lo modest titol de BREVES APUNTES SOBRE LAS CUESTIONES MAS IMPORTANTES DE LA ISLA DE CUBA ha escrit lo tinent coronel de E. M. del Ecsersit D. Lluis Fernandez Golfin. La obra està plena de il-lustrada erudició, revela en lo seu autor coneixements profunds en la materia que tracta, y desfá ab molta lògica algunes preocupacions que estan en voga entre nosaltres respecte aquella rica isla. Pronostiquém á la obra un felis resultat per lo qual felicitem á lo seu autor.

Lo rey de Espanya Felip II va enviar á un ajudant seu perquè donés la ordre al marqués N de que sortís desterrat de Madrit en lo termini de 24 horas. Lo ayudant, que era bastant bestia, va cumplir la seva comisió de un modo molt ofensiu per lo desterrat, lo qual va contestar:

—Efectivament, veig que S. M. té molta pressa perqué surti de Madrit, puig que me ha enviat un caball.

EPÍGRAMAS.

—Farás una acció laudable
 Casante ab la Leonor.
 —¡Una acció y un matrimoni!...
 ¡Vosté m' vol mal!, D. Anton!

SISTACHS.

—Es molt deixát lo Pepet
 sempre porta un pam d' engrut.
 —No s' hi ficsi, es jovenet...
 —No senyor, que es jove-brut.

L' INGLÉS.

Un viscaí va anar á refrendar lo passegó per anar á Ochalazaiguitia.

Lo comisari trovantse apurat per posar aquet nom tan entrevessat, li digué:

—¿No li seria lo mateix anar á qualsevol altre puesto?

—Sab que n' Celestino ha quebral?

—Ja fa temps que ls hi pronosticava: figuris que era una familia que feya pessebre cada any; cada festa menjaven pa de pesich, tois los dias tiravan pilota á l' olla y feyan refer los matalassos cada tres mesos.

—Senyors de la iglesia de Sta. Maria, ¿volen fer lo favor de dirnos quant acabarán las sevas disputas? ja ls hi dich que ni ha un tip! De la manera ab que prenen aquelles coses ab tant empenyo ja's coneix que no tenen accions de cap societat de crédit

XARADA.

Tinch molta prima y segona
 de poder tenir un tot
 que es cosa que molt m' agrada,
 com agrada á tot presós.
 Molta tercera y segona
 de segur passaré jo
 si no logro l' meu desitg
 avans de deixar lo mon,
 mes penso que tersa y hú,
 que m' persegueix á mi molt,
 no voldrá que lograr pugui
 del meu tot la adquisició.

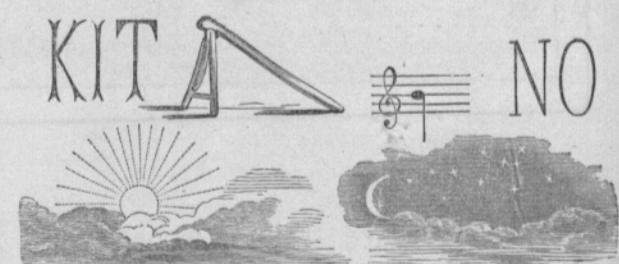
Solució á la xarada anterior.

PAR-TE-RA.

Solució al geroglífich anterior.

Home de banys, home de pochs anys.

GEROGLÍFICH.

La solució s' dará en lo número que vé.

Ara dissimulin.

E. R.—Casimiro Miralles.

Barcelona. Impremta de Lluís Tasso carrer del Arch del Teatre,
 entre ls núms. 21 y 23.